

Enid Blyton

LA NENA

MÉS REBEL

I EL CONCERT
DE
FINAL DE CURS

 Brúixola

Escrit per
ANNE DIGBY

Il·lustrat per
KATE HINDLEY

Enid Blyton[®]

LA NENA

MÉS REBEL

I EL CONCERT DE FINAL DE CURS

Escrit per Anne Dibgy
Il·lustrat per Kate Hindley

 Brúixola

Títol original: *Well Done, The Naughtiest Girl*
Publicat per primera vegada el 1999 per Hodder and Stoughton
Aquesta edició es va publicar el 2014
Copyright del text: © 2014 Hodder & Stoughton Limited
Copyright de les il·lustracions: © 2014 Hodder & Stoughton Limited
Enid Blyton ® i la signatura d'Enid Blyton
són marques registrades de Hodder & Stoughton Limited

© Editorial Brúixola (GEB, SL), 2021
Maresme, 107-109
08019 Barcelona

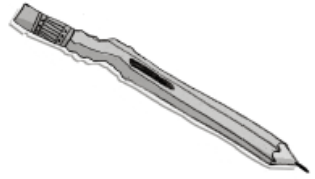
www.brunolibros.es

Direcció Editorial: Begoña Lozano
Traducció: Marga G. Borràs
Edició: Maria José Guitián
Preimpresió: Peipe, S. L.
ISBN: 978-84-9906-348-5
D. legal: M-186-2021

Printed in Spain

Reservats tots els drets. És rigorosament prohibida,
sense l'autorització escrita dels titulars del *copyright*,
la reproducció o la transmissió total o parcial d'aquesta obra
per qualsevol procediment mecànic o electrònic, incloent-hi la reprografia
i el tractament informàtic, com també la distribució d'exemplars
mitjançant lloguer o préstec públics.

ÍNDEX

1	Una sorpresa desagradable per a l'Elizabeth	7
2	Dos petits misteris	17
3	L'Elizabeth torna a sentir música	25
4	La Joan exposa la seva opinió	36
5	Les rivals	44
6	En Julian descobreix la veritat	54
7	L'Elizabeth té un altre problema	60
8	Un full d'examen perdut... i trobat	65
9	L'Elizabeth desapareix	76
10	Un bon esvalot	81
11	Ben fet, nena més rebel!	89
12	Adeu a en William i la Rita	95

CAPÍTOL 1

UNA SORPRESA DESAGRADABLE PER A L'ELIZABETH

—**S**aps, Elizabeth, aquest any el concert de final de curs serà molt especial —va dir el professor de música—. Molt i molt especial.

Mr Lewis s'encarregava del departament de música a Whyteleafe School i també ensenyava piano, violí i flauta. L'Elizabeth rebia lliçons de piano, però les últimes setmanes havia tingut permís per saltar-se algunes classes perquè estava molt ocupada amb la funció d'estiu. Ara, l'obra de teatre ja s'havia representat i aquell dia reprenia les classes, però s'havia oblidat les partitures i al final havia hagut de córrer per no fer tard a l'aula de música.

—Encara més especial que l'any passat? —va preguntar la nena més rebel, esbufegant mentre recuperava l'alè—. El concert de l'estiu passat em va semblar preciós. M'ho vaig passar molt bé.

Va descordar les corretges de la seva carpeta de música de cuir marró i va buscar les partitures. Quina peça estava treballant? No se'n recordava.

—Sí, Elizabeth, recordo que vas fer una actuació excel·lent —va respondre Mr Lewis. El vell mestre de música es va acariciar la barba amb aire pensatiu—. Vas treballar de valent per aconseguir-ho.

L'Elizabeth va recordar amb plaer la seva primera actuació. Aleshores es va animar. Seria emocionant tornar a ser el centre d'atenció ben aviat. El concert escolar... És clar! Se celebrava al final del trimestre d'estiu i els pares hi estaven convidats. La seva mare i el seu pare també hi anirien, com l'any passat. L'únic que lamentava era que llavors no la van veure tocar.

Tenia perfectament present el concert de l'any passat, al final del seu primer trimestre a Whyteleafe School. Al principi, havia estat la nena més rebel de l'escola, perquè odiava estar en un internat i feia totes les malifetes que podia perquè l'expullessin i poder tornar a casa seva. Però al final del trimestre se sentia orgullosa de formar part de l'escola, i va tocar dos duets a l'escenari amb un estudiant brillant que es deia Richard i una petita peça que parlava del mar ella tota sola. Va evocar el so dels aplaudiments i les cares de felicitat dels seus pares...

—Per què serà tan especial el concert d'aquest any, Mr Lewis? —va preguntar, mentre trobava la partitura i s'asseia al piano.

—Perquè aquest curs es graduaran uns alumnes molt especials —va recordar-li el professor—. L'any passat només hi havia dos o tres nois amb l'edat de deixar Whyteleafe, però enguany n'hi ha un bon grup. I tots bons. No tan sols en Roger, que ha guanyat una beca,

sinó també en Charles, en Colin, la Lynette i, sobretot, el noi cap i la noia cap. Ells han estat els millors caps que ha tingut Whyteleafe durant molt temps.

—En William i la Rita! Té raó! —va exclamar l'Elizabeth—. Vaja, no em puc imaginar Whyteleafe sense ells. M'agradaria poder aturar el temps.

—Però llavors et quedaries al primer curs per sempre, Elizabeth —li va respondre seriós el professor—. I tu no vols això, oi?

La nena va fer que no amb el cap amb tanta força que els seus rínxols castanys li van volar a banda i banda de la cara.

—No, i tant que NO! —va exclamar.

Si una cosa desitjava amb totes les seves forces, era passar de curs al setembre. Seria genial estar a segon amb en Julian, la Kathleen, la Belinda i tots els altres alumnes de primer que tinguessin l'edat i els coneixements per pujar de nivell. Que grans que se sentirien! El seu amic Julian hauria de deixar de fer tantes bromes a classe i començar a comportar-se com un estudiant de segon ben responsable. I seria meravellós passar més temps amb la Joan, la seva millor amiga, que ja anava a segon i era monitora. Seria tan divertit! Si perdre en William i la Rita era el preu que havia de pagar perquè el temps no s'aturés, l'Elizabeth estava disposada a acceptar-ho!

—Espero que trobin uns bons substituïts per a en William i la Rita quan arribi el moment d'elegir el nou noi cap i la nova noia cap —va comentar Mr Lewis—. Però, mentrestant, hem decidit que es mereixen un co-

miat molt especial. Per això, el concert de graduació ha de ser un dels millors de la història, perquè el recordin per sempre.

—M'encanta la idea! —va exclamar l'Elizabeth, que de sobte se sentia força entusiasmada. Seria un privilegi actuar en el concert de graduació d'en William i la Rita, i va recordar els duets que havia tocat l'any anterior. Tornar a tocar amb en Richard alguns duets bonics, ser part dels últims records que en William i la Rita tindrien de Whyteleaf... Que emocionant!

—En Richard encara no es gradua aquest any, oi? —va preguntar de cop.

—No. Encara el tindrem aquí un curs o dos més —va respondre Mr Lewis—, cosa que m'alegra. Però aquest any en Richard no serà l'artista principal. Perquè el concert sigui de debò especial, Miss Belle i Miss Best han convidat Courtney Wood, la famosa concertista de piano. I ha acceptat! —El professor de música no podia dissimular la seva alegria—. Oi que és una notícia engrescadora, Elizabeth?

—Ah —va dir l'Elizabeth en to ensopit—. Vol dir que aquest any no tocarà cap alumne al concert?

—Sí, sí, és clar —va contestar Mr Lewis una mica impacient, mentre mirava el seu rellotge i girava el full de la partitura que l'Elizabeth havia col·locat davant seu. Ja era l'hora de començar la sessió—. Però aquest any només podrà intervenir un alumne de cada classe. Són les exigències del programa. O sigui, que aquest cop no hi haurà cap duet. Tocarà el millor de cada classe, i prou. Com és natural, en Richard representarà la seva...

L'Elizabeth es va tornar a animar. O sigui que encara tenia una oportunitat que l'escollissin. I com a solista!

Hi va pensar. A la classe de primer, en Harry tenia bona voluntat, però no era gaire bo. Com solia dir en Richard, tenia les mans com un manat de plàtans. L'Arabella havia estudiat piano durant molt temps, però sempre tenia problemes amb Mr Lewis perquè no assajava mai. La Belinda i l'Edward aprenien a tocar el violí, però havien començat el trimestre anterior...

—Vaja, vaja! —va exclamar Mr Lewis, interrompent els seus càlculs. Estava agafant la partitura del faristol del piano—. Això no va així, Elizabeth. Has posat la partitura al revés! I... què és això? —va girar el full cap amunt—. Vam acabar la *Serenata* abans de mitjan trimestre. Ens vam quedar en aquesta versió tan difícil de la cançó *Mànigues Verdes*, no te'n recordes?

Atabalada, l'Elizabeth va remenar a dintre de la seva carpeta de música marró i va trobar la partitura correcta. Era al fons.

—Què hi fa enterrada a baix de tot? —la va renyar Mr Lewis, mentre l'obria per la primera pàgina i la col·locava al faristol—. A veure si has practicat aquests dies.

Aviat es va veure ben clar que no ho havia fet.

—De debò, Elizabeth —va dir el professor de música amb una ganyota de desaprovació quan ella es va embolicar als primers compassos—. Què t'ha passat? Fa poc sabies tocar aquesta obertura perfectament. I mira't el dit petit de la mà dreta, el tens encongít! Mai

no arribaràs a les notes altes d'aquesta manera. L'has d'estirar bé, E-S-T-I-R-A-R.

La classe va ser un desastre.

—Elizabeth, ets una nena molt rebel —la va avisar Mr Lewis al final—. Em sembla que últimament no has practicat gens el piano. Segur que ni t'hi has acostat mentre estaves ocupada en aquella obra de teatre. Tinc raó?

—Sí, així és —va confessar l'Elizabeth amb tristesa—. Em sap greu.

La nena era massa orgullosa per posar excuses. I massa orgullosa per explicar que acudir a tots els assajos de l'obra i aprendre's a la perfecció un paper tan llarg havia estat una tasca difícil. A més, havia tingut altres preocupacions que havien absorbit tot el seu temps lliure i la seva energia. Ara tot plegat ja s'havia resolt, però en aquell moment li havia semblat una muntanya.

De fet, l'Elizabeth no havia deixat de banda només el piano, sinó també moltes altres assignatures. No s'atrevia a explicar-ho a ningú, per por que creguessin que no n'era capaç.

Tanmateix, Mr Lewis li somreia ara. Havia parlat més amb tristesa que no pas amb enuig.

—Anima't —li va dir—. Ja veig que et sap greu de debò i que et posaràs les piles. Si practiques cada dia, aviat recuperaràs el nivell. La pràctica fa el mestre. Això és el que sempre li dic a l'Arabella —i va riure—. Sí, això és el que li vinc dient des de fa molt, molt temps.

L'Elizabeth es va sorprendre que el professor parlés de l'Arabella de tan bon humor. Però estava tan contenta perquè Mr Lewis ja no estava enfadat, que no hi va pensar més.

—Practicaré cada dia, ho prometo! —va dir animada, mentre tancava la carpeta de música i es preparava per anar-se'n—. A la classe de la setmana que ve, ja veurà quina diferència!

—Ho esperaré impacient, Elizabeth.

La nena hauria volgut preguntar més coses sobre el concert de graduació. Sobretot, desitjava sentir-li dir a Mr Lewis que tenia possibilitats de tocar com a representant de la classe de primer. Però la prudència li va aconsellar que aquest no era el moment adequat. Ja ho preguntaria la setmana següent, quan demostrés que s'havia posat al dia amb les classes de piano. Aleshores ell s'adonaria del seu progrés amb aquella peça nova i difícil, i segurament l'escolliria per tocar-la al concert. Seria un honor actuar per a en William i la Rita i els altres alumnes que es graduaven, davant de tota l'escola, davant de tots els pares! Davant dels seus pares. Era una idea engrescadora.

—Sembles contenta, Elizabeth —va dir en Julian Holland en veure-la entrar a la sala comunitària—. D'on vens?

El noi de cabells foscos i despentinats i ulls verds i riallers va apartar el tauler d'escacs a una banda. Havia estat estudiant alguns moviments interessants, però res no era tan interessant com parlar amb l'atrevida i rebel Elizabeth. Eren molt bons amics.

—De classe de piano —va respondre la nena—. Té, Julian, agafa una galeta de xocolata. De fet,estic molt contenta.

—Deu haver estat una classe de primera —va somriure en Julian.

—No del tot —va respondre l'Elizabeth molt animada. No estava disposada a admetre, ni tan sols a en Julian, que no havia assajat les peces de piano i que això havia decebut el professor—. És que Mr Lewis tenia notícies interessants.

Li va explicar que Courtney Wood vindria a tocar al concert de final de curs. I llavors, encara que la sala comunitària era buida, va abaixar la veu i va confiar a en Julian les seves esperances secretes.

—Crec que t'estàs obsessionant amb la fama, Elizabeth Allen! —va riure en Julian—. A més de ser l'estrella de la funció d'estiu, ara aspiras a compartir escenari amb Courtney Wood!

Temps enrere, la nena més rebel s'hauria empipat moltíssim en sentir aquest comentari. Però ara s'ho va prendre de broma.

—No és això, i ho saps —va somriure—. Et diré què és: el comiat d'en William i la Rita. Ai, Julian, se'm fa quasi insuportable pensar que aquest és l'últim trimestre que passaran a Whyteleaf. Vull assajar i assajar fins que toqui la peça perfecte. Aquesta música expressa tot el que sento i la tristesa que em fa dir-los adeu. M'han donat tant, m'han ajudat a ser millor persona i...

En Julian va mirar la seva amiga amb admiració. Veia que era sincera de debò i que estava lluitant per

trobar les paraules adequades. Va acabar la frase per ella:

—...Aquesta seria la teva manera d'agrair-los-ho? De donar-los alguna cosa a canvi?

—Sí, això mateix —va assentir l'Elizabeth amb un somriure.

—Bé, espero que t'escullin —va replicar en Julian en to alegre—. Tu ets la millor de la nostra classe, Elizabeth. Si més no, això és el que sempre he sentit a dir. I per cert, jo també voldria donar alguna cosa a en William i la Rita. Crec que els tallaré un animalet de fusta a cadascun. Una mare ossa i un pare os. Què et sembla, Elizabeth?

—Una gran idea, Julian.

—Ja puc començar a buscar els trossos de fusta adequats. Els trobarem a faltar, oi que sí, Elizabeth?

Els dos amics van callar durant uns segons.

L'Elizabeth es va empassar saliva.

—Què hi farem! Ha de ser així —va dir finalment—. Mr Lewis m'ha recordat què passaria si el temps s'aturés. Si en William i la Rita es quedessin aquí com el noi cap i la noia cap per sempre més i no marxessin mai...

—Què? —va preguntar en William.

—Nosaltres ens hauríem d'estar a primer curs per sempre més, també —va dir l'Elizabeth irònicament—. No podríem passar a segon al setembre!

—Quin malson! —va riure en Julian—. Seria insuportable. No sé tu, Elizabeth, però jo ja en tinc moltes ganes.

—I jo! —va assentir la nena més rebel.

Aquella idea els va animar i tots dos es van sentir contents de nou.

Però la felicitat de l'Elizabeth duraria ben poc.

L'endemà al matí Miss Ranger, la seva professora tutora, va dir a la classe el resultat dels exàmens del mes. Va llegir les noves posicions de la classe.

En Julian era el primer, com sempre. El seu cosí, en Patrick, havia treballat de valent i era el segon. L'Elizabeth, que sempre solia estar molt amunt, va esperar escoltar el seu nom en va.

Li esperava una sorpresa força desagradable.

Era la tercera començant pel final.

Fins i tot l'Arabella, la més gran de la classe i, no obstant això, sempre de les últimes, estava dos llocs per damunt seu. Aquell trimestre estudiava moltíssim i s'esforçava de debò.

—Hauràs de fer-ho millor als exàmens de final de curs, Elizabeth —va dir Miss Ranger—. Si no, potser hauràs de quedar-te a primer durant més temps.

L'Elizabeth no s'ho podia creure. L'Arabella anava millor que ella!

Malgrat la cara de satisfacció de l'Arabella, l'Elizabeth va decidir no mostrar el que sentia.

Va parlar com si res, en un to gairebé desafiant. Va repetir allò que havia dit a Mr Lewis el dia abans, les primeres paraules que li van venir al cap.

—Aviat recuperaré el nivell, Miss Ranger.

Però, per dintre, l'Elizabeth estava tremolant. Havia rebut un ensurt terrible.